

CHƯƠNG IX

MGAY cười của cô em đã đến, cô lẽ Jane và Elizabeth cảm nhận về em gái hơn là cô em cảm nhận về chính mình. Gia đình gửi xe ngựa đi đón, hai người sẽ đến nhà vào giờ ăn tối. Hai cô con gái lớn, đặc biệt là Jane, kinh sợ thay cho em gái về chuyến trở về của hai người. Jane nghĩ đến Lydia qua những tâm tư cô tự gán cho mình, nếu chính cô là kẻ có tội, nên cô đau khổ nghĩ đến những gì mà em gái sẽ phải chịu đựng.

Hai người đã đến. Cả gia đình tụ tập trong phòng ăn sáng để tiếp đón họ. Những nụ cười trang điểm gương mặt bà Bennet khi cỗ xe chạy đến tận ngạch cửa; ông chồng bà lộ vẻ nghiêm nghị mà không ai đoán được tâm tư ông ra sao; riêng các cô con gái lo lắng, xốn xang, mặt tự nhiên.

Cả nhà nghe tiếng của Lydia từ tiền sảnh; cánh cửa mở rộng, và cô chạy vào. Bà mẹ cổ bước đến, ôm lấy cô, phân khích tiếp đón cô. Bà chìa tay ra đến Wickham với nụ cười triu mến và chúc cả hai được

hạnh phúc, với giọng điệu hoạt bát cho thấy bà tin hai người có hạnh phúc.

Hai người quay về phía ông Bennet, nhưng cách đón tiếp của ông không nồng hậu như bà mẹ. Nét mặt ông lộ vẻ nghiêm nghị, và ông không mấy hờ mởi. Thật ra, thái độ tự tin của hai người là đủ để khiêu khích ông. Elizabeth cảm thấy khinh bạc, ngay cả cô Bennet cảm thấy sốc. Lydia vẫn là Lydia ngày xưa; bất kham, không biết ngượng, ngóng cuồng, ồn ào, không biết sợ. Cô quay nhìn từ người chị này đến người chị khác, mong họ chúc mừng cô. Khi cuối cùng tất cả ngồi xuống, cô nhìn quanh quất gian phòng, ghi nhận vai thay đổi nhỏ, cười to khi nhận xét rằng cô đã xa vắng nơi này khá lâu.

Wickham không ra vẻ gì bất rứt hơn cô. Ngược lại, tư thái của anh luôn luôn dễ chịu, đến nỗi nếu cá tính của anh và hóm hỉnh của anh theo đúng như cả nhà mong muốn, thì những nụ cười của anh và cách nói chuyện thoải mái của anh khi xác nhận mối liên hệ giữa họ hẳn sẽ làm cho họ hài lòng. Elizabeth đã không nghĩ anh ta có thể trở tráo đến thế; nhưng cô ngồi xuống, cả quyết với lòng mình để sau này không thể chấp nhận bất cứ hành động vô liêm sỉ nào của một con người vô liêm sỉ. Cô đỏ mặt, Jane đỏ mặt; nhưng đôi mắt của hai người bị bối rối theo hai cách khác nhau vẫn ứng phó như nhau.

Không ai muốn cô diễn từ dài dòng. Cô dâu và ba mẹ không thể nói nhanh hơn được nữa. Wickham vô tình ngồi gần Elizabeth, bắt đầu hỏi han về những người anh quen biết trong vùng với thái độ thoải mái vui vẻ, mà cô không thể được thoải mái như thế khi trả lời. Dương như thế mỗi người đều có những kỷ niệm tốt đẹp nhất trên đời. Không có việc gì được nhắc lại trong đầu khổ; và từ Lydia dẫn dắt câu chuyện đến vụ việc mà các cô chị không muốn nhắc đến với thiên hạ. Lydia thốt lên:

- Chỉ nghĩ đến ba tháng qua từ lúc em ra đi, thế mà em cứ nghĩ như mới được hai tuần, tuy thế đã có nhiều chuyện xảy ra. Chưa tới! khi em ra đi, em không còn có ý nghĩ về việc kết hôn cho đến khi em trở lại! mặc dù em thấy thật là vui nếu đúng là em nghĩ như thế.

Ông bố nhượng đôi mắt. Jane cảm thấy bứt rứt. Elizabeth nhìn Lydia với đầy ý nghĩa, nhưng cô em, vốn vẫn không bao giờ chịu nghe hay nhìn bất cứ điều gì cô không thích, vui vẻ tiếp tục:

- Ôi! ma-ma, những người quanh đây có biết hôm nay con đã kết hôn không? Con e họ chưa biết, nên khi chúng con vượt qua cỗ xe của William Goulding, con kéo cửa kính xuống, tháo găng tay ra và dựa tay trên thành cửa sổ để anh ấy trông thấy chiếc nhẫn cưới, rồi con cúi đầu chào và mỉm cười.

Elizabeth không còn chịu đựng được nữa. Cô đứng dậy, chạy ra khỏi phòng và không quay trở lại cho đến khi nghe họ đi đến phòng ăn. Cô đi đến vừa lúc trông thấy Lydia, cô ý muốn phờ trương, bước đến bên tay phải bà mẹ và nói với cô chị cả:

- A! chị Jane, em bây giờ chiếm chỗ của chị và chị phải dời xuống, vì bây giờ em là gái có chồng.

Không nên cho rằng thời gian sẽ khiến Lydia lúng túng, để lúc đầu cô được hoan toàn thoải mái. Cô càng thêm thoải mái và vui tươi. Cô tỏ ý muốn gặp lại ba Philips, nhà Lucas, và tất cả những người láng giềng khác, để được nghe mỗi người gọi cô 'bà Wickham', và trong lúc này cô cho bà Hill và hai gia nhân khác xem chiếc nhẫn và khoe với họ rằng mình đã kết hôn. Khi họ trở về phòng ăn sáng, cô nói với mẹ:

- Này, ma-man, mẹ nghĩ về chồng con như thế nào? Anh ấy có phải là người dễ mến không? Con tin chắc các chị con đều ganh tị với con. Con chỉ mong họ có được phần nửa may mắn như con. Các chị nên đi Brighton. Đây là nơi để kiếm chồng. Ma-man, kể cũng tiếc tất cả chúng ta đã không cùng đi với nhau.

- Đứng thế, và nếu mẹ có quyền, tất cả chúng ta đang lẽ đã đi với nhau. Nhưng Lydia yêu, mẹ không muốn con đi xa như thế. Có cần phải đi như thế không?

- Ôi, Chúa tôi, con phải đi - không có gì cả. Con sẽ vui với mọi thứ. Ma-ma và pa-pa và các chị nên đến thăm chúng con. Chúng ta sẽ qua mùa đông tại Newcastle; con dám nói sẽ có vài buổi dạ vũ, và con sẽ kiếm bạn nhảy cho tất cả mọi người.

Bà mẹ nói:

- Mẹ sẽ thích thể hơn là bất kỳ việc gì khác.

Elizabeth nói:

- Chị cảm ơn em đã chia sẻ ý tốt cho chị, nhưng chị đặc biệt không thích cách thức em đi tìm một người chồng như thế.

Hai người lưu lại không quá mười ngày. Anh Wickham đã làm thủ tục nhập quân ngũ trước khi anh rời London, và anh cần trình diện tại trung đoàn trong vòng hai tuần.

Chỉ trừ bà Bennet, không ai tỏ ý tiếc hai người ở lại trong thời gian ngắn như thế. Bà tận dụng phần lớn thời giờ bằng cách dẫn cô con gái đi thăm viếng người này người nọ, và thường tổ chức những buổi họp mặt ở nhà. Mọi người đều chấp nhận những buổi họp mặt như thế; ý nghĩ về việc tránh sum họp gia đình dù sao cũng tốt hơn là không nghĩ gì cả.

Tình cảm của Wickham đối với Lydia thì đúng như Elizabeth đã nghĩ đến: không bằng tình cảm của Lydia giành cho anh. Theo những lý luận của riêng cô, cô

không cần phải quan sát nhiều về những gì đang xảy ra mà hiểu rằng việc hai người dạt nhau đi trốn là do tình yêu của em gái hơn là của anh ta. Cô đã có thể tự hỏi tại sao trong khi anh ta không yêu thương cô em gái lắm, anh ta lại muốn dạt cô em đi trốn. Đây chỉ là vì cô nghĩ chắc chắn anh cần lắm thế do hoàn cảnh khôn khó của anh, và nếu đúng như thế, anh ta không phải là một thanh niên muốn bỏ qua cơ hội tìm lấy cho mình một người đồng hành.

Lydia yêu mến anh ta hết mực. Trong mọi hoàn cảnh, anh ta luôn là anh Wickham yêu quý của cô; không ai có thể tranh giành anh. Anh ta đã là mọi điều tốt đẹp nhất trên thế gian, và cô tin chắc vào ngay đầu Tháng Chín anh sẽ bán được nhiều chim hơn bất cứ người nào trong nước.

Một buổi sáng, không lâu sau khi hai người đến, khi Lydia ngồi nói chuyện với hai cô chị cả, cô nói với Elizabeth:

- Lizzy, em chưa bao giờ kể cho chị nghe về hôn lễ của em. Khi em nói chuyện với mẹ và những người khác, chị không thuận lòng về việc này. Chị có thắc mắc sự việc được tổ chức như thế nào không?

Elizabeth trả lời:

- Chị không hẳn thắc mắc. Chị nghĩ nói về vụ việc thì không biết bao nhiêu cho vừa.

Đấy! Chị là quá! Nhưng em cần nói cho chị nghe. Chị biết không, chúng em kết hôn tại Nhà thờ St. Clement, vì Wickham cư ngụ trong giáo xứ ấy. Và chúng em quyết định sẽ đến đây vào lúc mười một giờ. Ông cậu, bà mợ và em sẽ cùng đi với nhau, còn những người khác sẽ gặp chúng em tại nhà thờ. Và này, buổi sáng Thứ Hai đã đến, em thật là nhang nhut! Chị biết không, em rất sợ có chuyện gì đây khiến hôn lễ bị hủy bỏ, rồi em sẽ bị rơi bơi. Và cô bà mợ ở đây, em đang an vãn, bà khẩn cầu và nói huyền thuyên như thể đang giảng đạo. Tuy nhiên, em chỉ nghe được lôm bôm, vì em đang nghĩ đến, chị có thể đoán ra, đến anh Wickham yêu quý của em. Em muốn biết rồi anh ấy sẽ mặc chiếc áo choàng xanh để cử hành hôn lễ hay không.

"À, và rồi mọi người dừng điểm tâm lúc mười giờ như thường lệ; em nghĩ bữa ăn không bao giờ chấm dứt, vì lẽ, nhân đây, rồi chị sẽ biết, ông cậu và bà mợ đều tỏ ra khó chịu kinh khủng mỗi khi gần em. Nếu chị có thể tin em, em không hề đặt chân ra khỏi cửa trong suốt hai tuần em ở đây. Không có họp mặt, y đồ hay bất cứ chuyện gì. London thật ra khá nghèo nàn, nhưng có một nhà hát đang trình diễn. A, và khi có một cỗ xe chạy đến ngaych cửa, ông cậu được gọi đi làm công việc cho cái ông Stone khó chịu ấy. Và rồi, chị biết không, mỗi khi hai ông gặp nhau là không

dứt ra được. A, em lo sợ quí đến nỗi không biết phải làm gì, vì ông cậu phải dẫn em đi đến hôn lễ, và nếu bị chậm trễ, chúng em không thể được kết hôn. Nhưng, may mắn quá, mười phút sau ông trở lại, rồi mọi người cùng đi. Tuy nhiên, sau đây em nhớ lại, nếu ông cậu không thể đi thì không cần phải hoãn lại hôn lễ, vì anh Darcy có thể giúp được.

Elizabeth nhắc lại, kinh ngạc:

- Anh Darcy!

- À, đúng thế! anh ấy sẽ đến cùng Wickham, chị biết chứ. Nhưng khổ thân em! Em đã quên! Em không nên nói một lời nào về việc này. Em đã thành khẩn hứa với họ. Wickham sẽ nói gì đây? Đây là chuyện bí mật!

Jane nói:

- Nếu là chuyện bí mật, em đừng nói gì nữa. Hai chị sẽ không muốn tìm hiểu thêm.

Elizabeth nói, tuy bốn chón vì hiếu kỳ:

- À! đúng thế, hai chị sẽ không hỏi gì cả.

Lydia nói:

- Cảm ơn hai chị, vì nếu hai chị hỏi, chắc chắn em sẽ kể ra hết, và rồi Wickham sẽ giận dữ.

Với cách khuyến khích hỏi han như thế, Elizabeth bắt buộc phải tránh né bằng cách chạy đi.

Nhưng cô thấy khó thể sống mà không được biết về chuyện như thế, hoặc ít nhất khó thể không muốn tìm hiểu. Anh Darcy đã tham dự hôn lễ của em cô. Rõ ràng chính khung cảnh như thế và chính những người như thế mà anh không muốn dự và không muốn gặp. Những suy diễn về ý nghĩa của việc này nảy ra cuống loạn trong trí cô, nhưng cô không thỏa mãn với suy diễn nào. Điều suy diễn làm cô vui nhất, đặt anh vào vị thế cao thượng nhất, thì dường như không thể đúng được. Cô không thể chịu nổi những ý tưởng căng thẳng như thế, nên cô vội vợ lấy một tờ giấy, viết một lá thư ngắn cho bà mẹ để yêu cầu bà giải thích về chuyện Lydia vừa khơi mào, để xem chuyện này có phù hợp với tính cách bí mật như họ đã xác định hay không. Cô thêm:

"Mẹ có thể hiểu ngay ý cháu non nớt muốn biết là, làm thế nào một người không có quan hệ với ai trong gia đình mình, là người xa lạ với gia đình (nói một cách tương đối), lại có thể đến tham dự buổi lễ như thế. Xin mẹ viết trả lời cho cháu ngay, và giúp cháu hiểu rõ - ngoại trừ với lý do cần giữ kín mà Lydia nghĩ rằng cần thiết, rồi sau đây cháu sẽ an tâm không muốn biết gì nữa."

Cô nghĩ, khi viết xong lá thư: *"Tuy rằng cháu sẽ không an tâm, mẹ yêu à, nếu mẹ không cho cháu biết*

JANE AUSTEN

theo cách thức danh dự, chắc chắn cháu sẽ dung đến tiêu xảo để tìm hiểu".

Bản tính, tế nhị trọng danh dự của Jane không cho phép cô chỉ nói riêng với Elizabeth về những gì Lydia đã tiết lộ. Elizabeth vui về điều này, - cho đến khi nào những dò hỏi của cô được trả lời thỏa đáng, cô danh phải chịu tình cảnh không có ai là người tâm phúc.